

Дженні НІММО

Чарлі БОН і Часокруть

*Переклад з англійської
Марії ГОЛОВКО*

Київ
“ЗНАННЯ”

ОБДАРОВАНІ

Усі обдаровані — нащадки одного з десяти дітей Червоного Короля, могутнього чарівника, який у дванадцятому столітті прибув до Британії з Африки в супроводі трьох леопардів.

Проживши на світі не одну сотню років, Червоний Король виготовив неймовірної краси скляну сферу і помістив у неї всі спогади про свої мандри. За допомогою цієї сфери він міг мандрувати у часі — в минуле чи майбутнє.

У лихих руках Часокруть може стати небезпечною й непередбачуваною зброєю.

Нашадки Червоного Короля, або обдаровані

Манфред Блур — староста в Академії Блура. Володіє гіпнозом.

Чарлі Бон — походить з роду Юбімів, який славиться численними магічними обдаруваннями. Чарлі може чути голоси людей, які зображені на світлинах або картинах.

Зельда Добінські — належить до давнього роду польських магів. Зельда володіє телекінезом: уміє рухати предмети силою думки.

Аса Пайк — нащадок племені, яке жило у північних лісах і мало духовну спорідненість з дивними істотами. Із настанням сутінок Аса може перетворюватися на звіра.

Біллі Рейвен — розуміє мову тварин і вміє розмовляти з ними. Один із його предків мав звичку розмовляти з воронами, що сиділи на шибениці з вішальниками. За це його вигнали із селища.

Лізандер Сейдж — походить з роду африканських мудреців. Має здатність викликати духів своїх предків.

Габріель Силк — його родина славиться медіумами. Одягаючи чиїсь речі, Габріель може відчуті події, що траплялися з їхніми попередніми власниками, та емоції, які вони переживали.

Бет Стронг — походить з родини циркових силачів та акробатів. Як і Зельда, володіє телекінезом.

Емма Толлі — нащадок іспанських мечників, які супроводжували Червоного Короля в його

мандрах. Емма володіє здатністю перетворюватися на пташку.

Танкред Торссон — може викликати буревій, дощ, грім та блискавку. Його рід названо на честь скандинавського бога грому Тора.

Бінді і Доркас — обдаровані, однак їхні таланти поки що не розкрилися.

ГРА В КУЛЬКИ

Був січень 1916 року, і такої холодної зими вже давно ніхто не пам'ятав.

У похмурих кімнатах Академії Блура було не набагато тепліше, ніж надворі. Швидко крокуючи одним із промерзлих коридорів, Генрі Юбім мугикав собі під ніс якусь мелодію. Це його підбадьорювало. Зігрівало серце, а заразом і ноги.

По обидва боки коридору, за залізними ґратками газових ріжків, моторошно мерехтіло й шипіло блакитне полум'я. Сморід стояв нестерпний. Генрі не здивувався б, якби в одному з темних закутків знайшлася дохла миша абощо.

Не те що вдома — у затишному будиночку на сонячному морському узбережжі. От тільки його сестра Дафні злягла з дифтерією, і, щоб Генрі та їхній молодший братик Джеймс не заразилися, їх

відправили до матиного брата — сера Гідеона Блура.

Сер Гідеон не був тією людиною, з якою б ви воліли провести канікули. У ньому годі було шукати щось батьківське. Він був директором старовинної школи і ні на мить не дозволяв про це забути.

Сім'я сера Гідеона опікувалася Академією Блура століттями. То була школа для дітей, які мали хист до музики, акторської гри чи малювання. Академія також приймала дітей, які володіли й дещо іншими, незвичайними обдаруваннями. Від однієї згадки про них у Генрі мороз пробіг поза шкірою.

Хлопець підійшов до кімнати свого кузена Зікі — єдиного сина сера Гідеона. Більш неприємної дитини годі уявити. Зікі був одним із обдарованих і, як підозрював Генрі, талант кузена, напевно, пасував до його характеру — був такий самий паскудний.

Генрі відчинив двері й зазирнув усередину. На підвіконні рядочком стояли скляні банки з якоюсь прозорою рідиною. Генрі підозрював, що то була не вода, і в ній звивалися якісь чудернацькі штуkenції, бліді й безформні. Окрім однієї — та була синя.

— І що ти тут робиш?

Коридором до нього рішуче прямувала тітка Гудрун, звук її кроків губився у зловісному шурхоті довгої чорної спідниці. То була дуже висока

жінка з розкішною копицею солом'яного волосся, зібраного на потилиці у тугий вузол. Справжні-сінька тобі жінка-вікінг (вона, до речі, і справді була з Норвегії) з могутнім м'язистим торсом й розвинутими легенями.

Генрі зам'явся:

— Нуу...

— Обійдемося без твого “нукання”, Генрі Юбім. Ти щось винюхував у кімнаті мого Зікі, хіба ні?

— Зовсім ні, — запротестував Генрі.

— Нема чого вештатися коридорами, хлопче. Ходімо до вітальні.

Леді Блур поманила його мізинцем, і Генрі нічого не залишалось, як піти слідом.

Тітка повела його назад коридором, повз таємничі замкнені двері, які всього кілька хвилин тому Генрі марно силкувався відчинити. Він був допитливим хлопчиком, і на нього швидко нападала нудьга. Неохоче спускаючись рипучими сходами на перший поверх, Генрі важко зітхнув.

Сім'я Блурів мешкала у західному крилі академії, займаючи його цілком, крім першого поверху. Там розташовувалися великий коридор, яким гуляли протяги, каплиця, а також кілька актових залів і класних кімнат. Генрі вже встиг дослідити кілька класів, та його чекало розчарування. Все, що там було, — ряди розбитих парт і стільців та полиці, заставлені запилюженими книжками.

— Прийшли!

Леді Блур відчинила двері й заштовхала Генрі до кімнати.

Малий хлопчик зістрибнув з крісла, що стояло біля вікна, і підбіг до Генрі.

— Ти де був? — скрикнув малий.

— Та так, гуляв академією, — відповів Генрі.

— Я вже думав, що ти повернувся додому.

— Дім за багато миль звідси, Джеймі.

Генрі вмовстився у глибоке шкіряне крісло біля вогню. На великій чавунній решітці дотлівали поліна, на них вигравали вигадливі вогненні візерунки. Генрі напівзаплющив очі, і на мить йому привиділася затишна вітальня у них вдома. Він знову зітхнув.

Тітка Гудрун нахмурилася і, скоса зиркнувши на Генрі, застерегла:

— Поводьтеся добре, хлопці.

І вийшла, причинивши за собою двері.

Джеймс наблизився до Генрі і примостився на бильці крісла.

— Зікі щось чудне витворяв, — прошепотів він.

Генрі й не помітив, що Зікі теж був у кімнаті, але тепер зауважив свого дивакуватого кузена. Той сидів за столом у протилежному кінці кімнати, оповитий зловісною тишею, і вся його увага була поглинута чимось, розкладеним перед ним на столі. Бліде худорляве обличчя виражало напружену зосередженість. Жоден м'яз не ворухнеться, та що там, здавалося, хлопець навіть не дихає.

— Я злякався, — тихо зізнався Джеймс.

ЗМІСТ

Обдаровані.....	5
Гра в кульки.....	7
Бабуся гримає дверима	21
Повалене дерево.....	33
Переховуючи Генрі	48
Олівія зчиняє безлад.....	64
У холодильнику	80
Чорна рукавичка.....	101
Вороття немає	117
Громовий будинок.....	135
Скарпо-чарівник	155
Зоокафе.....	169
“У темницю його!”	186

Єзекиїлеві відвідувачі	205
Замах	225
Толрух.....	241
Чарівна паличка	252
Танкред і дерево.....	263
Засідка.....	281
Часокруть.....	302
Подорож до моря.....	316
Петонова вечірка.....	327